

Miért?

„Két púpja van a tevének, mivel csupa harc az élet!” – szokta mondani Dzina.

Tadzik pedig közben erre gondolt: „És ha csak egy? Hiszen létezik egypúpú teve is. És akkor mi van? Nem küzdenek a púpok egymás ellen?”

Amúgy is, szeretett spekulálni. Nem holmi apróságokról: hogy fejfájás ellen jó-e az aszpirin, vagy magától múlik el? – hanem az életről.

Nehéz lett volna megmondania, hogyan is gondolkozik az életről. Valahogy úgy, hogy nem az aszpirinról és a fejről, hanem e kettő kapcsolatáról. És persze minden más kapcsolatáról. De megint csak nem olyasmiről... hogy a szomszéd a szomszédasszonnyal. A gyökér és a lomb kapcsolatáról. Az ég és a föld közöttiről. A pillanatról és az örökkévalóságról. Vagy tessék: a por és az eső, ami leveri a port...

Az élet nem eső, nem is por. És nem is a szomszéd a szomszédasszonnyal. Akkor hát micsoda?

Felcserélte a földet az éggel, a szomszédot a szomszédasszonnyal, volt egy olyan furcsa képessége, hogy amit látott, úgy tudta forгатni, mint a számítógépen egy képet – a por esőként szitált, amelyben a szomszéd ment a szomszédasszonnyal fejfelé. De ettől nem változott semmi, és semmire sem adott ez választ...

Minek van mindez? Maga az élet, és benne ő maga, Tadzik? Meg az a teve? Vagy egy majom? Tényleg, mire való egy majom? Hogy banánt egyen? De hát banánt bárki ehet... Valami másra... De mire?

Majomra azért gondolt, mert neki a motorháztetőjére volt festve egy. Mindenki megkérdezte: „Miért van a kocsidra majom festve?” – ő pedig erre

nem tudott válaszolni, pedig saját maga festette oda. Egyszer egy majomról álmodott, és felébredvén lefestette, olyannak, amilyennek álmában látta.

– De miért az autóra? A motorháztetőre? Pont ilyenek láttad álmodban? – kérdezte Dzina, amikor összeházasodtak, és kocsival vitte ki őt a város szélére, ahol azért vett ki egy egyszobás lakást, hogy ne lakjanak a szülőkkel együtt. – Hogy láthattál álmodban majmot egy autón?

Miért, mit lásson álmában? Autót egy majmon?...

Ott, a város szélén született egy kislányuk, az Aleszja nevet adták neki.

Tényleg, miért lányuk született, nem pedig fiuk?... Nem mintha annyira fiút szeretett volna, de mégis, miért? És miért Aleszjának nevezték, miért nem Darjának, mint a szomszédék? Mert ez jutott az eszükbe? De miért? Hiszen ez nem holmi aszpirin...

Időnként belezavarodott, ha gondolkozott, ilyenkor abbahagyta a gondolkodást.

– Figyelj, fessük át azt a majmot, a szomszédok mindig nevetnek, ha meglátják – akadékoskodott egyszer-egyszer a felesége, de ő csak nem festette le. Hadd nézzék csak, és hadd nevensenek, miért baj az?

– Legalább mondd meg, hogy hívják? – szokott végül hozzá Dzina a majomhoz. – Nap mint nap látjuk egymást, de mindig csak majomnak és majomnak mondjuk.

Ő sem tudta, hogy hívják a majmot. A nevet nem álmodta meg.

Aleszja cseperedni kezdett és már kimondta az első szavait, hát ahogy egyszer meglátta a majmot, ujjacskájával rámutatott és ezt mondta: „Dzina”.

– Na tessék – nevette el magát a felesége. – Ezt is megértem. De miért Dzina?

Tadzik ezt pont megértette. Mást nem.

Miért nevette el magát a felesége, mikor a kislányuk majomnak nézte? Vagy fordítva, de ez végül is mindegy.

Aleszja csak a következő nyáron tanult meg felállni. Nem és nem állt, aztán egyszerre csak felállt – és már járt is! Úgy elkezdett futni, hogy ki is szaladt az udvarra, egyenesen a kocsi kerekei alá, amikor ő munka után jött haza. Gyorsan hajtott, mert ottfogták dolgozni, így hát sietett, hogy Dzina ne gondoljon semmi olyanra, amilyenre mindig gondolt, ha ő valahol elmaradt. És még azért is sietett, hogy hamarabb láthassa Aleszját – és pont őt nem vette észre!... Nem látta meg, mert az esti napsugár a háttető horganyzott lemezéről lecsúszva vakította, ráadásul Aleszja nem arról az

oldalról szaladt ki, ahol ő ült a volán mögött, és annyira nem volt feltűnő a ruhácskája, ugyanolyan szürkéssárga, mint a homok a homokozóban, ahol az elébb játszott, egybe is olvadt annak a homokozónak a homokával, ami szintén nem ezen az oldalon volt, hanem a másikon, Dzina pedig, a felesége, ezen az oldalon állt, Dzinát meg is látta, nem lehetett nem meglátnia, rá is nézett, nem értette, hogy miért lendíti olyan kétségbeesetten a karját, és abban a pillanatban... abban a pillanatban, amikor szemében a kép a feje tejére fordult, mint egy számítógépen, amikor meglátta Aleszját, de már sem ő maga, sem a felesége, sem bárki más, aki ott volt az udvaron, semmit sem tudott tenni, akkor a majom leugrott a kocsni motorháztetőjéről és kikapta a kislányt a kerekek alól...

Minszk, 2017. március 13.

FORDÍTOTTA BÁRÁSZ PÉTER

2000

IRODALMI ÉS TÁRSADALMI HAVI LAP

HAGYJA A POSTÁT MÁSRA!

Legyen a 2000 folyóirat pick-pack előfizetője, vegye fel a lapot a Magvető Cafében, s legyen az Öné 11 szám féláron!

Utaljon 3500 forintot számlaszámunkra:

K&H Bank Zrt., 10201006-50165757-00000000

S írja meg nevét a ketezer.lap@gmail.com címre.

Előfizetésével a lapot segíti, Önnek pedig pompás olvasmányokban lesz része!

Köszönjük!

© Fortepan, Barna Imre, 1905